

זמנת אינכות

המכתב לקצין מילואים" לא התימר למצות...

הטנק". ויחודו של הלוחם הרגלי הוא בכך, שהוא תוקף את הטנק למרות הכל, כשהוא מכיר היטב — ומנצל כראוי — את נקודות-החולשה אשר בטנק.

ובאשר לצייד-טנקים — הם פועלים כרגיל בחוליות בנות 3-4 אנשים מצויידים בנשק נ"ט, בפיקודו של מ"כ לפחות, כמעט בכל ה-שטחים העבירים לשריון, ולא רק בשטחים הרריים ובשטחים סגורים, כפי שגרסתו מרחב הפעולה שלהם אינו מוגבל, אלא שהשטח בו הם פועלים חייב לאפשר להם מחסות ומסתור יעילים (הנגב — גם הוא אינו חסר מחסות כאלה, כגון ואדיות וערוצים למיניהם).

ניתן לומר כי שתיים הן תעודות צייד-טנקים: האחת — להקנות למתחם-ההגנה "טוח לחימה" ארוך יותר (דבר שיושג על-ידי הוצאת צייד-טנקים קדימה ככל-האפשר); והשני — השמדת טנקים, פשוטה-כמשמעה. פעולתם של צייד-הטנקים — אסור שתהיה מותנית באיזה אופן שהוא בתיאומים מורכבים עם מתחם ההגנה, או באש הארטילריה, או באש הנשק-המסייע, או באיזה שהם תיאומים הנעשים "תוך כדי" הביצוע. פעולתם היא "בלתי-מותנית", ואיננה קשורה בדבר — זולת לדביר קות במטרה — והם פועלים על פי פקודות מקדימות. מכאן, שעל צייד-הטנקים להיות מחוסנים מפני אימת השריון; עליהם לדעת להפעיל ביעילות את נשקם, להיות מסוגלים להבחין בין סוגי רכב-קרב-משורין ולהיות בקי-אים במלאכת ההסוואה.

אך כאן אנו "גולשים" כבר לתחום הלוחמה הזעירה נגד טנקים, זו שיטת-הלחימה שנועדה להשלים את שיטות ההגנה המקובלות (מתחם-ההגנה, המתחם הגד-טנקי וכו'). על שיטת לחימה זו — באחד המכתבים הבאים!

אהוד

במדור זה הופיעה בחוברת הקודמת (ק"ל) רשימתו של רס"נ עמרם לזר "הפחד את הטנק".

אנו מביאים בזה את תגובתו של אהוד, אליו הופנו הערותיו של רס"נ לזר.

לעמרם השלום והברכה.

אני מברך על השגותיך הענייניות על מכתבי האחרון ("הפחד את הטנק!") שנתפרסם בחוברת קכ"ט, כי הרי אל שכמותך מופנה ה"מכתב לקצין מילואים" המתפרסם בקביעות מעל דפי "מערכות".

לעצם הענין, המכתב לקצין מילואים "הפחד את הטנק" לא התימר למצות את נושא הלוחמה הגד-טנקית בכללותו, תכליתו היתה להצביע על היתרונות שיכול לצבור הלוחם הרגלי נוכח מגבלות הטנק — ואופן ניצולן של אלה על-ידי הרגלי אשר עליו לפגוע בטנק התוקף ולהשמידו.

המכתב לא נתכון לתאר את "המערכה ה- גדולה נגד שריון האויב", כאשר עוצבות-השריון פורצות אל תוך המרחב ונתקלות ב- מתחמים נגד-טנקיים ובשריון שלנו. הוא אף לא נועד לעסוק בלוחמת "שריון בשריון", ואפילו לא בהגנת חיל-הרגלים מפני התקפות שריון. מטרתו היתה צנועה יותר, והיא — לגעת ב"תא-היסוד", היינו בלוחם הבודד מול הטנק הבודד. צדקת, עמרם לזר, בהעירך כי אין הטנקים נוהגים לנוע ללא אמצעי-אכטחה נאוי-תיים. כן מוצדקת הטענה שהטנקים אינם נעים ביחידות, אלא ביחידות — שגודלן הוא, לרוב, פלוגה לפחות. אך ישנו שלב, וישנם מצבים בקרב, בהם ניצבים הם זה מול זה: הטנק מול הלוחם-הבודד, הטנק מול חולית רובאים, הטנק מול כיתת רובאים. לרגע זה, לשלב זה של הקרב התכון בעיקר המכתב "הפחד את